

173

Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

A. DNEPROV

MUMIA PURPURIE

EDITATA DE REVISTA
ȘTIINȚA ȘI TEHNICA

A. DNEPROV

MUMIA PURPURIE

Colecția „Povestiri științifico-fantastice"
Anul VIII — Nr. 173 — februarie 1962

Coperta-desen: LUMINIȚA SAFTA

Mumia purpurie

I

Dumneavoastră, desigur, știți cum se simte omul cînd sosește în capitală: are senzația că a nimerit în cu totul altă lume. Călătorind cu elicopterele de la o piață la alta, trecînd cu giroplanul pe deasupra palatelor, coborînd în tunelurile căilor ferate subterane unde nu se aude nici un zgomot, iar razele solare artificiale dau lumina zilei, simți că tocmai aici, în străvechea Moscovă, s-a concentrat ceea ce e mai neobișnuit, mai nou, mai înaintat.

Eu nu mă consider un provincial cu concepții strîmte. Și la noi, în Nord, în orașul Leninsk, există cale ferată suspendată, comunicații cu ajutorul elicopterului și centre de teleinformații. Cu toate acestea, în Moscova mă simt oarecum intimidat și uluit. Nu o dată m-am gîndit la cauzele care-mi provoacă această impresie și am ajuns la concluzia că este vorba de viteză. Da, în capitală tempoul vieții este de cîteva ori mai rapid. Chiar și oamenii — moscoviții atît de îndatoritori și sinceri — par că se mișcă mai repede decît noi. Ei nu stau pe loc nici chiar pe porțiunile rulante ale trotuarelor. Aleargă și pe aceste benzi în continuă mișcare. După cum remarcă profesorul Sayen, ei continuă tradițiile apropiaților lor strămoși, ale acelora care, cu cîteva decenii în urmă, alergau pe escalatoarele * metroului care rulau fără încetare, apucînd să citească — din mers — cîteva pagini de carte sau un ziar.

---

* *Escalator* — scară rulantă *(n.r.)*.

În piaţa „Vosstanie“, dispusă la o mare înălţime între două clădiri gigantice — Palatul sporturilor şi Palatul artelor —, m-am oprit în faţa unui teleautoinformator şi am cerut adresa Muzeului culturii materiale. Pe ecran începură să strălucească coordonatele, şi aparatul îmi arată în amănunţime itinerarul pe care aveam să-l urmez din locul unde mă aflam.

Trebuie să cobor în parc, să zbor pe bordul unei nave înaripate de-a lungul canalului „Prietenia popoarelor“, pînă la monumentul Libertăţii, apoi să-mi continui călătoria cu elicopterul pînă la Magistrala albastră, care duce direct la muzeu. Pe ecranul colorat, această instituţie îmi apăru sub forma unui paralelipiped cu treizeci de etaje, îmbrăcat în ceramică portocalie, cu un basorelief de marmură albă, lung de cincizeci de metri, care înfăţişa prima rachetă locuită trimisă de noi în direcţia Lunii. Drumul nu mi-a luat mai mult de cinci minute. Folosindu-mă de minuscula centrală radiotelefonică automată pe care o aveam asupra mea, l-am înştiinţat de sosire pe profesorul Sayen, care m-a întîmpinat la intrare.

— Te salut, tinere prieten, spuse el cu vocea-i melodioasă şi-mi strînse mîna cordial. Ce vînt te-a adus pe la noi ?

Priveam ochii savantului puţin ironici, atît de cunoscuţi mie, dar pe care nu-i mai văzusem de mai bine de doi ani — de cînd am terminat aspirantura la facultatea de istorie a Universităţii din apropierea Moscovei. În tot acest timp, el nu se schimbase de loc.

— Mă tem că sosirea mea este cam inoportună. Dumneavoastră vă pregătiţi să plecaţi în Togo...

— Ei, asta-i bună ! exclamă profesorul. Am la dispoziţie încă treisprezece ore. În timpul acesta reuşim să rezolvăm toate problemele.

În vorbele lui era o fină aluzie la recenta hotărîre a Sovietului Suprem prin care se stabilea că orice deplasare pe teren, orice misiune nu trebuia să dureze mai mult de zece ore...

— Cred că vor fi suficiente şi două-trei ceasuri, observai eu.

Puteam oare să prevăd în acel moment cît de mult mă înşelam ?

Am intrat în holul de marmură, şi un lift rapid ca fulgerul ne-a dus la etajul 17, unde se găsea cabinetul

lui Sayen. Profesorul mi-a descris pe scurt scopul călătoriei sale în Togo.

— Trebuie să completăm datele existente cu privire la a doua perioadă a luptei pentru independență a popoarelor din această parte a lumii. Au trecut de atunci mulți ani, dar nimeni încă n-a cercetat în amănunțime arhivele... Așadar, sînt la dispoziția dumitale, se întrerupse el însuși, așezîndu-se pe canapeaua din birou.

Deschizînd repede mapa, am scos fotografia soției mele, Maia, și am arătat-o omului de știință.

— Vă este cunoscută această femeie ? l-am întrebat urmărind cu atenție expresia feței lui prelungi, puțin obosite.

Sayen își încruntă sprîncenele, mutîndu-și mereu privirile de la poză la mine. Ochii lui exprimau nedumerire. La Leninsk, soția îmi spusese : „Ai să vezi, uite așa o să facă..." — și umflîndu-și buzele, ea își clătinase capul, exact cum făcea acum profesorul Sayen.

— Nu, n-o cunosc..., făcu savantul și mă privi întrebător.

El se miră și mai mult cînd mă văzu că dau aprobativ din cap și încep din nou să scotocesc prin mapă ; scosei ultimul număr al catalogului editat de Muzeul culturii materiale.

— Dar pe asta ?

I-am întins exemplarul deschis la pagina pe care se afla fotografiat capul Mumiei purpurii.

Se întîmplă uneori ca redactorul-șef al unei publicații serioase să nu cunoască tot ce se tipărește în ea. El se interesează mai mult de materialele legate de specialitatea lui, iar restul lasă în seama adjuncților. Pare-se că așa s-a întîmplat și acum.

Gazda mea privi imaginea mumiei, apoi răsfoi cîteva pagini din revistă ca să găsească numele acestui nou exponat primit de muzeu și, deodată, privind fotografia Maiei, exclamă :

— Dar e una și aceeași !

— Așa am spus și eu, apoi zîmbind pusei alături de fotografia mumiei portretul soției mele și savurai cu anticipație întorsătura neașteptată pe care o va lua convorbirea noastră peste cîteva minute.

— Ce-ai spus ? se miră el.

— Ceea ce aţi afirmat şi dumneavoastră ! Cu Maia însă m-am contrazis. Ea susţinea că imediat veţi găsi vreo deosebire oarecare...

Sayen privea înmărmurit.

— Nu mai înţeleg nimic. Despre care Maia vorbesti dumneata ?

— Am în vedere asemănarea portretelor. Maia este soţia mea.

— Şi ce legătură are ea cu toate astea ?

— Aceasta este fotografia ei. Iar aici, pusei degetul pe imaginea din revistă, este pozată Mumia purpurie...

Sayen se ridică brusc şi mă măsură din creştet pînă-n tălpi. Am observat cum îi tresăreau uşor sprîncenele.

— Sper că ai călătorit cinci mii de kilometri nu în intenţia de a glumi ? mă întrebă el reţinut.

— Fără îndoială. Mai mult : tocmai această asemănare m-a adus la dumneavoastră. Ştiţi doar că eu, la Leninsk, conduc Muzeul etnografic local. Primind catalogul, am fost uluit cît de mult seamănă mumia cu nevasta mea...

El luă din nou portretul şi revista, păşind către fereastra largă. Era aproape de amiază, şi prin geamul subţire, invizibil, razele soarelui inundau încăperea. Nu departe de fereastră trecu, plutind uşor, un elicopter, dar profesorul nici nu-l observă. Nu-şi putea lua privirile de la cele două imagini.

„După aceea va spune că mumia are gîtul altfel..." — îmi amintii eu cuvintele Maiei.

— Da, dar vezi, gîturile lor sînt complet diferite, rosti, în sfîrşit, bucuros Sayen.

Zîmbind, m-am apropiat de el.

— Da, este adevărat. Chipurile lor sînt însă identice. Deocamdată mă interesează numai asemănarea. În ceea ce priveşte deosebirile, despre asta vom vorbi mai tîrziu...

Ne-am aşezat din nou, ca şi înainte — el pe canapea, eu în fotoliu.

— Povesteşte-mi cu toate amănuntele istoria asta, îmi ceru el ; pe obrazul său înviorat nu se mai zărea nici urmă de oboseală.

Eu mă cam emoţionasem, deoarece urma cel mai important moment — trebuia să redau gîndurile mele cît

se poate de precis. Plimbîndu-mi privirile prin cabinetul savantului, mă gîndeam cu ce să-mi încep povestirea.

„Fii atent la bustul academicianului Fillio, în colţul din stînga al mesei de lucru" — îmi veni în minte recomandarea făcută de Maia.

Am căutat din ochi bustul lui Fillio, apoi am redeschis catalogul şi i l-am arătat profesorului:

— Poftim, vă rog să vă mai uitaţi şi aici, i-am spus eu. Ştiţi cine este în această fotografie?

— Fillio! răspunse fără a se gîndi Sayen. Dar despre ce este vorba? Ce-i cu jocul ăsta?

M-am uitat la ceas. Dialogul nostru se prelungise prea mult. Pe lîngă fereastră trecu din nou elicopterul. Aceasta înseamnă că au trecut alte cinci minute.

— Scuzaţi-mă, tovarăşe profesor, însă, după cum se pare, dumneavoastră nu citiţi toate materialele din catalogul pe care-l redactaţi.

El îşi contractă nervos mîna. Aveam impresia că de-abia acum a sesizat înţelesul celor ce s-au petrecut. Într-adevăr, ce legătură avea bustul lui Fillio cu buletinul Muzeului culturii materiale?

Interlocutorul meu surîse jenat şi-şi trecu uşor mîna peste frunte:

— Trebuie să recunosc că acestui material nu i-am dat atenţia... Adică, l-am văzut, dar aşa, la suprafaţă. Ţine de secţia informaţiei radioastronomice şi am presupus...

Dintr-o dată Sayen îngălbeni. Începu să se ridice încet de pe canapea, fără să-şi ia ochii de la mine. „Ce caută aici Fillio?" — ghicii eu întrebarea care stăruia în privirile lui.

— Mai dă-mi, te rog, o dată revista...

Ca un bolid străbătu cabinetul — puţin a lipsit să nu se lovească de colţul mesei de scris — şi se opri, rămînînd ca o stană de piatră, în faţa bustului vestitului lingvist.

Tăcerea încordată se prelungi cîteva secunde. După aceea, cu catalogul în mîini, profesorul trecu în spatele biroului şi deschise dictafonul.

— Androv să vină imediat pînă la mine.

În glasul său răsună o oarecare îngrijorare. Ridică apoi receptorul telefonului:

— Cine a redactat materialele lui Androv din ultimul număr al revistei ?... Dar ați comparat cu originalele ?... Precis ?... Cine a făcut fotografiile ?... Mulțumesc.

Uitînd de prezența mea, profesorul se cufundă în cercetarea celor două imagini. Răsfoia grăbit, una după alta, paginile publicației și deodată își aminti de mine :

— Dă-mi portretul fetei aceleia...

— Care ? mă mirai eu.

— Acela pe care mi l-ai arătat.

— Al Maiei ?

— Mai știu eu cum o cheamă !... Dă-mi-o mai repede !

— Este portretul soției mele, spusei eu apăsat.

— N-are importanță.

Compară pozele, strîngîndu-și capul în mîini.

Ușa se deschise și în cadrul ei apăru un bărbat înalt, de vîrstă mijlocie, îmbrăcat într-un costum sport, de culoare deschisă.

— Dumneata ai lucrat asta ? întrebă Sayen, fără să ridice capul.

— Eu.

— Și dumitale nu ți-e rușine ?

— Nu înțeleg...

— Uite-o ! Uite-o ! Mu-mi-a dumitale purpurie.

Sayen îi întinse lui Androv portretul Maiei, după care, cu o ironie mușcătoare, mi se adresă :

— Dar poate că ea, fata asta a dumitale...

— Soția mea, îl corectai eu.

— ...Soția dumitale este într-adevăr mu-mi-e !?

Sub privirile nimicitoare ale profesorului, Androv, descumpănit, privea fotografia Maiei.

— În timpurile noastre o asemenea... minciună, înșelăciune...

Brusc, Androv se repezi la mine amenințător :

— Dumneata ai făcut o reproducere întoarsă în oglindă după mumia mea ! ?

Am dat din cap în semn că nu. Atunci, fără să mai adauge vreun cuvînt, mă apucă de mînă și mă trase afară din cabinet. Sayen de-abia se ținea după noi. Apăsînd un buton de pe coridor, Androv puse în mișcare preșul mobil, apoi, repezindu-se spre dreapta, mă împinse într-un lift, care ne-a coborît în viteză ; din nou am alergat printr-un coridor, la un colț aproape ne-am

ciocnit de profesor, care fugea și el spre același țel, dar pe alt drum, pînă cînd, în sfîrșit, dădurăm buzna într-o sală uriașă învăluită într-o lumină palidă, unde, în centru și de-a lungul pereților, se înălțau sarcofage de cuarț. Ne-am oprit în fața unuia dintre ele...

— Priviți !

Deîndată ce am privit în interiorul sarcofagului am sărit înapoi, iar sîngele îmi îngheță în vine. Nu se poate !

— Priviți, priviți ! repetă insistent Androv.

— Văd..., murmurai eu șovăind.

— Ei, ce-i ? mă grăbi alarmat profesorul.

— E Maia ! șoptii, luîndu-mi privirile de la silueta de masă plastică.

— Care Maia ? Poate că dumneata cunoști această mumie ?

Androv hohoti zgomotos. Se lăsă apoi o tăcere deplină. Cel care vorbi primul am fost eu :

— Scuzați-mă, dar această sculptură o reprezintă pe soția mea, pe Maia.

— Uitați-vă atent, continuă Androv cu vădită intenție de a mă lua în derîdere, poate că soția dumneavoastră are anumite semne particulare.

El accentuă ironic cuvîntul „dumneavoastră".

Am cercetat din nou sculptura femeii care stătea culcată, cu ochii larg deschiși, ca și cum ar fi fost vie. Masa plastică din care era confecționată avea o culoare purpurie. Prin capul meu treceau cele mai extraordinare idei. Aveam impresia că-mi ies din minți.

— Ea, este ea, numai culoarea corpului...

— Aha ! Culoarea ! Prin urmare, se deosebește totuși de soția dumneavoastră !

Și din nou cuvîntul „dumneavoastră" pronunțat cu ironie... Eu mi-am pierdut cumpătul și m-am fîstîcit de tot. I-am aruncat lui Androv o privire rugătoare :

„Maia, desigur, a pozat vreunui sculptor — îmi trecu repede prin gînd. La urma urmei, nu-i nimic neobișnuit în asta. Dar de ce s-o expună în muzeu ?" Rostii cu glas tare :

— Propriu-zis, n-am nimic împotrivă ca figura asta să se găsească aici. Deși dumneavoastră singuri înțelegeți că sub acest aspect... De altfel, în revistă e fotografiat numai obrazul.

— Ah, iată despre ce este vorba! Dumneavoastră n-aveţi nimic împotrivă! Oare ştiţi ce-i asta? Este, fire-ar al naibii, o uriaşă comoară! Patru radiotelescoape dintre cele mai puternice au lucrat neîntrerupt peste o sută de ore ca să nu scape nici un semnal. Informaţia obţinută a fost descifrată concomitent la Moscova şi la Chicago! Cele mai bune aparate au fost folosite ca s-o transforme, uite, în asta! Şi dumneavoastră spuneţi...

Sayen întrerupse brusc avalanşa plină de pasiune pe care Androv o năpustise asupra mea.

— Şi capul academicianului Fillio l-ai reprodus şi pe el cu maşinile de la Moscova şi Chicago?

Tînărul om de ştiinţă înmărmuri cu gura deschisă:

— Care Fillio?

— Uite-l pe ăsta.

Profesorul ne trase spre o cutie de cuarţ aflată în centrul sălii. În interiorul ei am recunoscut fără greutate copia bustului pe care l-am văzut în cabinet. Numai că cel de aici era tot din masă plastică purpurie.

Androv încremenise, de parcă fusese lovit de trăsnet.

— Hai, explică-mi! insistă savantul.

— Şi pe asta... Pentru amîndouă am folosit aceleaşi aparate... Noi...

— Care noi?

— Eu, adică întreaga grupă de radioinformaţie cosmică. Este acolo, după Panteon, în raionul...

Androv se opri. Privea încurcat cînd la mine, cînd la Sayen.

— Nu mă credeţi? murmură el în sfîrşit.

Sayen ridică din umeri. Eu nu mă simţeam de loc în largul meu. Fără să vreau, mă chinuia un gînd înspăimîntător.

— Vă dau cuvîntul meu de om de ştiinţă, spuse Androv emoţionat, aproape în şoaptă, aceste două siluete au fost obţinute după informaţiile impulsurilor codate pe care le-am primit cu trei luni în urmă din regiunea limitrofă a constelaţiei Lebăda. La început am recepţionat bustul... pe unda de 23 cm. Peste trei luni, pe aceeaşi undă — Mumia purpurie. În momentul recepţiei, zgomotele de fond n-au întrecut cinci decibeli *. Raportul semnal-zgomot n-a fost mai mic de...

* Unitate de măsură care arată de cîte ori un semnal e mai puternic sau mai slab decît un alt semnal de referinţă *(n.r.)*.

Şi, deodată, întrerupîndu-se, strigă :

— Nu se poate ! Nu vă cred ! Cine mai e şi Maia asta ? Cine-i Fillio ?

Profesorul luă din mîna mea fotografia Maiei şi i-o întinse lui Androv. Semăna ca două picături de apă cu mumia din sarcofagul de lîngă perete...

— Dar Fillio ? Fillio ! După cîte ştiu a murit acum trei luni. Dumneavoastră l-aţi cunoscut personal, nu-i aşa ?

Sayen, care părea că şi-a pierdut de tot glasul, se mulţumi doar să dea aprobativ din cap.

Androv se smulse din loc, se năpusti spre uşă şi fugi din sală. Pe măsură ce trecea timpul, groaza mă cuprindea tot mai mult. Mă străduiam să nu privesc prin capacul de sticlă sub care zăcea copia purpurie a soţiei mele...

Pe neaşteptate uşa se dădu în lături şi Androv intră însoţit de o femeie ce purta o trusă voluminoasă. Fără să scoată un cuvînt, ei se apropiară de sarcofag şi începură să-i demonteze capacul.

— Ce faceţi ?

— Fă-i disecţia ! comandă sacadat Androv. Imediat. Şi dacă se confirmă că...

— Cui să-i facă disecţia ?

— Mumiei.

— De ce ? strigai eu.

Încercam un simţămînt ciudat, de parcă ei s-ar fi pregătit s-o taie chiar pe Maia. Iar femeia îşi şi desfăcuse trusa, din care scoase un bisturiu şi un ferăstrău electric circular.

— Vă interzic ! declară categoric Sayen. Este un bun al întregului popor şi voi n-aveţi dreptul să vă atingeţi de el fără aprobarea Consiliului mondial al oamenilor de ştiinţă. Şi, apoi, ce rost are ? Se poate să ne comportăm astfel cu exponatele pe care atît de dificil le-am obţinut din Cosmos ? Dacă, fireşte, ele sînt într-adevăr primite din Cosmos, adăugă el.

— Nu vă neliniştiţi, profesore ! Informaţia este înregistrată pe cilindri electrici şi poate fi oricînd reprodusă. Într-o zi sau două... Antonia, poţi începe !

Androv desfăcu larg braţele, barînd profesorului calea spre sarcofag. Am auzit cum zumzăia ferăstrăul. Groaza mă cuprinse din nou.

— Și acum, deschide cutia toracică! continuă să ordone Androv. Fire-ar al naibii, de ce nu secționezi mai repede? Ai tăiat? Desfă toracele! Vezi inima? Aha! Uită-te. Privește și locul unde se află ficatul! Foarte bine! Splina? Splendid! Acum le poți arăta și dumnealor.

Mă cuprinse pe după umeri:

— Ei, de ce v-ați speriat? se milostivi el, în sfîrșit. Doar e vorba de-o mumie din material plastic. O copie exactă... Sau, mai bine, priviți singuri dacă este o copie identică sau nu...

M-am apropiat cu îndoială de sicriu. Corpul mumiei era deschis și în interiorul lui se puteau vedea toate organele. Erau de culori diferite, dar toate aveau o nuanță purpurie... Ochii „Maiei" rămăseseră deschiși și nu exprimau nici un fel de suferință. Cu mare greutate mă străduiam să mă conving că este numai modelul unui organism omenesc, creat pe cale artificială.

— E o copie ori nu-i o copie? Ochii lui Androv străluceau de bucuria victoriei. Priviți atent!

Am dat trist din cap.

— Care este părerea dumneavoastră, profesore? întrebă la fel de insistent tînărul om de știință.

În locul lui Sayen răspunse însă femeia care făcuse autopsia mumiei:

— Tovarăși! În ea totul este invers!

Mă uitam fără să pricep nimic, încercînd să înțeleg ce înseamnă „invers".

— La ce te referi, Antonia? întrebă cu glas răgușit bătrînul savant.

— La tot! Inima, ficatul, splina... totul e invers! De-abia acum mi-am dat seama despre ce era vorba. Mumia avea inima la dreapta, ficatul la stînga, totul era ca și cum s-ar fi reflectat într-o oglindă.

— Puteți înțelege astfel ce am obținut! Este o uriașă confirmare a teoriei existenței antilumilor *! Este zgu-

* Antilumile la care se referă A. Dneprov sînt sisteme cosmice alcătuite din antisubstanță. Firește că antisubstanța este și ea o formă a materiei, avînd aceeași microstructură ca a substanței, cu deosebire că particulele care intră în constituția antisubstanței au caracteristici de semn opus, și de aceea sînt numite antiparticule. (Astfel, antiparticulele încărcate electric au sarcina cu semn schimbat față de particulele respective.)

duitor !... Tăcu o clipă, căutînd să-şi imagineze ceva. O apucă apoi pe Antonia de braţ :

— Telefonează imediat la televiziune. Fără nici o clipă de întîrziere trebuie să aducem la cunoştinţa întregii omeniri rezultatele cercetărilor noastre !

Eu continuam să nu înţeleg nimic. Curînd Androv îşi aduse aminte şi de noi. Se depărtă de mumie şi, îmbrăţişîndu-l pe profesor, spuse cu o voce solemnă :

— Undeva, în străfundurile universului, există antilumi, identice cu a noastră, formate însă din antisubstanţă *. Pînă la urmă, iată că am obţinut confirmarea experimentală a acestui fapt ! Aceste lumi arată ca o imagine reflectată în oglindă a lumii noastre.

II

Pe drum, spre Palatul ştiinţei, îmi stăruia în urechi un vuiet surd, din care, ba ici, ba colo, răbufneau strigăte pline de emoţie : „Mumia purpurie ! Mumia purpurie !"

În urma comunicatului special difuzat de Consiliul mondial al oamenilor de ştiinţă referitor la ipoteza uimitoare şi plină de curaj a lui Androv, nu numai la Moscova, ci în toată lumea se vorbea despre Mumia purpurie. Exponatul ciopîrţit de la Muzeul culturii materiale fusese înlocuit cu unul nou. Avalanşa de vizitatori sosiţi de pe întreg pămîntul a sporit însă atît de mult, încît a fost necesar să se facă mai multe copii. Ele au fost expuse în cele mai mari săli publice din capitală. Printr-o dispoziţie a Sovietului Suprem, imaginea mumiei era transmisă de trei ori pe zi prin reţeaua de televiziune în culori. „Mumia purpurie ! Mumia purpurie !" vuia întreaga Moscovă, dar în vremea aceasta, în capul meu era cu totul altceva : „Maia, Maia !..." Ar fi posibil ca undeva în Cosmos să existe încă o femeie identică ei ? Sau nu, „Maia" aceea trebuie să fi murit de mult, deoarece radiosemnalele sosite de la planeta aflată la o distanţă neînchipuit de mare, într-un colţ neştiut al universului, ajung la noi după miliarde şi miliarde de ani. „Maia, Maia !..."

În centrul capitalei, pe una dintre aleile singuratice din parcul Kremlinului, am scos din buzunar radiotele-

---

* Vezi explicaţia la nota din pag. 12.

fonul și am format Leninskul. Peste cîteva secunde răsună sunetul prelung al buzerului *

— Maia, tu ești ?

— Da. Ce e tărăboiul ăsta cu Mumia purpurie ? Să știi că am să apelez la legea care apără demnitatea personală a cetățenilor și am să cer să se înceteze cu prezentarea figurii mele în fața întregii omeniri.

Soția mea este o femeie foarte veselă și plină de viață. Am răsuflat ușurat auzind glasul atît de cunoscut și de drag.

— Prostuțo, ar trebui să fii mîndră !

— Am și de ce să fiu mîndră ! Presa, radioul, televiziunea mă scot din răbdări. Știi, m-am pomenit cu o întreagă comisie academică care a sosit din Moscova, cu avionul, special pentru mine. Au vrut să se convingă că într-adevăr am inima la stînga și nu la dreapta !

— Ei și ?

— S-au convins, scumpule ! Pare-se că nu sînt creată din antisubstanță.

Rîse zgomotos, apoi mă întrebă :

— Dar tu ce faci ?

— Încerc să rămîn necunoscut. Îți poți imagina ce s-ar întîmpla cu mine dacă poporul ar afla că sînt soțul acelei persoane de culoare roșu-violetă ?

— Apropo, de ce-au făcut-o purpurie ?

— Nu ei au făcut-o. În felul acesta a ieșit singură din mașina rotativă de informații. Poate că după legile antilumilor așa trebuie să fie... Între altele, majoritatea oamenilor consideră că mumia este destul de drăguță, încercai eu să glumesc.

— Știi ce, nu-mi mai fă și tu complimente. Mi s-au făcut destule. Și acum ce ai de gînd ?

Mă uitai la ceas.

— Peste optzeci de secunde începe conferința în sala de marmură a Academiei. Zbor într-acolo.

— Bine, dragă, vezi să nu întîrzii ! Eu am să urmăresc la televizor discuțiile. La revedere, pe curînd !

Deasupra mea frunzele copacilor fremătară ușor, din cauza suflului produs de elicea unui elicopter care coborîse pe pajiște, la douăzeci de pași de mine. În timpul

* Organ de apel în telefonie *(n.r.)*.

călătoriei am răsfoit broşura cu tezele comunicărilor şi le-am bifat pe cele care mă interesau în mod deosebit.

Sala mare de marmură a Academiei era plină pînă la refuz şi cu greu am reuşit să-mi găsesc un loc. Mi-am pus căştile şi am conectat ecranul de pe pupitru. Preşedintele Academiei, fizicianul Djonatov, a făcut o scurtă caracterizare a temei conferinţei — fundamentarea ştiinţifică a ipotezei lui Androv. A fost adoptat un regulament foarte strict: rapoarte de cîte trei minute în şedinţa plenară şi de cîte două minute în secţii. Discuţiile pe marginea rapoartelor aveau loc în afara şedinţelor; pentru aceasta, în numeroasele şi spaţioasele săli ale Academiei au fost instalate aparate de înregistrare sonoră, orice delegat putînd să-şi spună părerea şi să obţină copii după toate luările de cuvînt.

Comunicarea lui Androv a fost a cincea. Primul a vorbit radioastronomul Horner (din Chicago), care a descris felul cum a fost descoperit conţinutul unor semnale radiofonice recepţionate din Cosmos. Pe ecran am văzut ecuaţii din teoria informaţiei *; cu ajutorul lor se rezolvă complicata sarcină a descifrării semnalelor de orice natură şi formă.

După Horner se urcă la tribună Solvin, din Moscova, care a vorbit despre posibilităţile selective ale aparaturii ce a recepţionat semnalele venite din regiunea alfa a constelaţiei Lebăda.

Zuggan, din Rodezia, s-a referit la principiile înregistrării şi ale conservării radioinformaţiei cosmice.

Cel mai plictisitor mi s-a părut raportul scrupulos al inginerului radiofonist francez Sujy, care s-a ocupat amănunţit de principiile descompunerii spaţiale a corpurilor şi ale recompunerii lor cu ajutorul informaţiilor obţinute prin descompunere. Propriu-zis, în acest caz lucrurile se desfăşoară ca în televiziunea bidimensională, numai că descompunerea imaginii se face cu ajutorul unui „ac" ultrasonic — un fascicul de sunete cu diametrul de cîţiva microni. Încheind, Sujy declară:

— Fireşte, pentru transmiterea informaţiei privitoare la organisme este necesar ca acestea să fie moarte din

* Ramură a ciberneticii care se ocupă cu legile după care se fac comunicările, se transmit mesajele şi semnalele în diferite sisteme de comunicaţii din maşini sau organisme vii *(n.r.)*.

punct de vedere clinic. Cel puţin aşa se întîmplă deocamdată în actualul sistem de descompunere, deoarece fasciculul de ultrasunete distruge ireversibil celula vie *...

Luă cuvîntul Androv :

— Nu voi vorbi despre cunoscutele particule şi antiparticule elementare ale substanţei. Mă voi mărgini la enumerarea lor : electronul şi pozitronul, protonul şi antiprotonul, neutronul şi antineutronul. Celelalte nu ne interesează. Experienţele lui Malinovski şi Sague au demonstrat că din particule elementare se pot crea antiatomi stabili ai oricărui element, ceea ce-i suficient pentru a clădi o antilume. Dar nu aceasta e cel mai important. Antiparticulele apar în perechi. În anumite condiţii, este posibilă apariţia perechilor de atomi şi, aşa cum au arătat-o ultimele cercetări, e posibilă chiar apariţia unor stele duble, a unor sisteme de perechi de planete : una din substanţă, cealaltă din antipodul ei, din antisubstanţă. Perechile ce apar sînt identice din punct de vedere fizic, cu excepţia unor anumite caracteristici. Afirm cu hotărîre că Soarele şi planetele noastre au dubluri antisubstanţiale, care au apărut concomitent din cuante electromagnetice dotate cu o energie colosală. Asemenea cuante se ivesc din cînd în cînd în univers ca rezultat al fluctuaţiilor radiaţiei altor stele. Şi dacă este aşa, atunci există şi un Antipămînt populat cu antioameni...

O explozie de rîs îl întrerupse.

— „Antiomenire, „antioameni" sînt termeni nu prea potriviţi, observă dezaprobativ preşedintele. Nu v-aţi gîndit că au o nuanţă peiorativă ?

— Scuzaţi-mă. Eu l-am avut însă în vedere pe omul făurit din antisubstanţă...

Şi în liniştea care se aşternu din nou, Androv spuse cum şi-l reprezenta el pe acest om, subliniind mai ales structura lui simetrică asemenea unei imagini reflectate în oglindă.

Obiecţiile nu se lăsară aşteptate. Siberianul Guton, cel mai mare specialist în domeniul antropologiei şi al sta-

* Metoda cu ultrasunete nu este desigur singura care poate fi utilizată. Cu alte procedee, ca analiza Roentgen de profunzime sau prin sisteme de sondaj se pot transmite prin radio la mare distanţă chiar şi date asupra configuraţiei şi funcţionării unui organism viu. În cazul cosmonauţilor Gagarin şi Titov au fost transmise date funcţionale. De bună seamă, A. Dneprov a ales metoda cu ultrasunete din motive de compoziţie dramatică a povestirii *(n.r.)*.

tisticii sociale, vorbi foarte tăios. Datele lui cifrice, implacabile demonstrau probabilitatea asemănării dintre oameni ce trăiesc în diferite regiuni ale globului terestru. În privința dispunerii inverse a organelor interne ale mumiei, chiar și între pămînteni s-au observat, după spusele lui, astfel de fenomene...

Deodată, cineva din sală, încălcînd toate regulile stabilite, se ridică și strigă :

— Probabilitățile dumneavoastră ar trebui verificate îndelung !

— De ce ? se fîstîci Guton.

— Mumia purpurie este asemănătoare unei femei vii, cu deosebirea că are organele așezate invers. În afară de aceasta, din univers s-a recepționat un bust identic cu cel al lingvistului Fillio. Este posibil ca toate aceste coincidențe să constituie o pură întîmplare ?

Guton se încruntă și tăcu. Vuietul umplu din nou sala.

— Continuați, spuse președintele.

— Nu, vă rog. Vreau să mă mai gîndesc. Faptele sînt totuși convingătoare.

Antropologul se întoarse la locul său.

Am ieșit în hol și m-am oprit în fața electrofonografului care tipărea primele luări de cuvînt din cadrul dezbaterilor. Cei ce vorbeau erau alături, în cabine izolate sonic. Ei discutau, protestau, puneau sub semnul îndoielii sau respingeau ipoteza lui Androv.

— Este ca și cum s-ar transmite un program de televiziune prin oglindă. În univers e posibilă prezența unor nori de gaze ionizate. Ele slujesc ca un fel de oglindă emisiunilor de televiziune de pe Pămînt...

— Nu se poate, prototipurile terestre doar nu se produceau la televiziune cu miliarde de ani în urmă !...

— Dar dumneavoastră sînteți convinși că semnalele radiofonice provin chiar de la o distanță atît de mare ?

— Firește. Recepția s-a făcut cu ajutorul a patru radiotelescoape, în diferite părți ale globului pămîntesc. Punctul de întîlnire a razelor a fost calculat cu o precizie de unu la sută. Nu se pot trage concluzii definitive înainte de a se încheia studiul anatomic complet al mumiei.

— Ipoteza lui Androv este însă pe deplin verosimilă. Ea nu contravine legilor fizicii...

— Dar legilor biologiei ?...

— Dacă antilumea este întru totul asemănătoare lumii noastre, de ce n-am emite în direcția alfa din constelația Lebedei, drept răspuns, imaginea unei femei? În cazul acesta, cei de acolo ar trebui să organizeze o conferință ca a noastră...

Discuția în contradictoriu se încingea.

Am ieșit pe veranda deschisă și am telefonat din nou la Leninsk. Mult timp Maia n-a răspuns.

— Oare tu n-asculți ce se vorbește aici? mă mirai eu.

— Închipuiește-ți că nu. M-am simțit cam obosită. Gîndesc că Guton are dreptate, deși s-a dat bătut. Este o simplă asemănare accidentală! Chiar și pe Pămînt sînt atîtea coincidențe uimitoare. La proporțiile universului ele sînt inevitabile. Ei, te sărut, dragule! Mă duc să mă culc puțin...

Maia închise aparatul, fără ca să am timp să-i împărtășesc gîndul care mă urmărea în ultimele zile: ce bine ar fi fost dacă Mumia purpurie ar fi semănat cu oricine altcineva...

III

Cele mai teribile întîmplări însă începură pentru mine abia după ce conferința și-a încheiat lucrările. Delegații au plecat în orașele lor, hotărînd în unanimitate că nu există încă suficiente date experimentale pentru a se confirma ipoteza lui Androv. Interesul față de Mumia purpurie scăzu, copiile ei au fost transportate în subsolul muzeului și numai una dintre ele, aceea care fusese încă de la început disecată de Androv, a fost transportată în Auditoriul central de anatomie.

Anatomiști, patologoanatomiști, fiziologi și reprezentanții altor ramuri ale medicinei continuau să cotrobăiască în măruntaiele ei. Am hotărît ca înainte de a mă întoarce la Leninsk să aflu totuși la ce rezultate au dus cercetările lor. În pragul sălii de disecție m-a întîmpinat Androv. Avea o înfățișare obosită, abătută; prin ușa întredeschisă vedeam cîțiva medici în halate albe, aplecați asupra rămășițelor informe ale mumiei.

— Cum merg treburile? mă interesai cu prudență.

— Faptul că organele sînt dispuse invers nu mai comportă nici o îndoială...

— Ce-au de gînd să facă acum cu ea ?

Savantul ridică din umeri.

— Vor să-i afle vîrsta și s-o compare cu cea a soției dumneavoastră.

— Păcat că locuitorii Antipămîntului n-au trimis măcar o hîrtiuță cu datele ei biografice, glumii eu. Cu ajutorul unei oglinzi am fi reușit cumva să descifrăm literele întoarse.

— Îmi pare rău de altceva. Oponenților mei le-ar fi fost mai greu să mă combată dacă l-am fi „obținut" și pe profesorul Fillio în întregime și nu numai bustul său...

I-am dat dreptate.

— Soția dumneavoastră a lucrat cu Fillio ?

— Da. Și-a făcut aspirantura la catedra lui. Sub conducerea lui Fillio a studiat limbile indoneziene...

— Și cînd a terminat aspirantura ?

— Înainte cu o lună de moartea profesorului...

Androv continuă gînditor :

— Mai este o cale pentru a dovedi că ipoteza mea corespunde realității... Dar acum aceasta depinde de ei.

El mă luă de braț și mă conduse pe coridor.

— Vreți să vă arăt cum lucrează mașina care recompune modelele după ce analizează volumele originalelor ?

— Mai încape vorbă !

Escalatorul ne transportă rapid pînă sus, unde începea traseul aerian. Aici am luat loc într-un giroplan, care, alunecînd fără zgomot pe cabluri, în cîteva minute ne-a purtat pe deasupra întregii Moscove. Cerul era albastru, calm, fără nici un nor. Orașul, inundat de verdeață, era învăluit într-un abur azuriu.

— Sînteți de pe-aici ? mă întrebă Androv.

— Nu.

— Ce uluitoare transformări s-au petrecut în mai puțin de treizeci de ani în orașul nostru.

— O, da !... Spuneți-mi, în afara vîrstei mumiei, ce anume ar mai putea veni în sprijinul teoriei dumneavoastră ?

Androv însă, ocolind răspunsul, continuă :

— Locuiesc aici de cînd m-am născut și sub ochii mei a început a doua reconstrucție a Moscovei. Totul era ca în basme... Se ridicau palate gigantice, apăreau parcuri. Pe căile subterane s-a introdus transportul fără zgomot. Deasupra orașului au început să se rotească elicopterele.

A dispărut păienjenişul de sîrme pentru troleibuze şi tramvaie, iar în locul lor, la o sută de metri înălţime, au fost întinse poduri suspendate uşoare şi, uite, asemenea turnuri din metal strălucitor; de ele au fost fixate cablurile pe care alunecă giroplanele. Viaţa a devenit şi mai interesantă, şi mai minunată. Oare nu merită să munceşti pentru toate acestea? Viaţa e splendidă! repetă el gînditor.

Voiam să repet întrebarea, dar giroplanul tocmai se apropia de peronul staţiei.

— Iată, am şi sosit, spuse Androv. Aici e centrul nostru de recepţionare.

Jos se vedea o clădire nu prea înaltă, înconjurată parcă de un pluş verde, cu o terasă pe acoperiş, unde se jucau băieţi şi fetiţe, care, aşezaţi în cerc, îşi aruncau mingea unul altuia.

— Fericiţii! exclamă Androv privindu-i pe copiii care rîdeau şi se veseleau. Probabil că au vreo douăzeci de ani mai puţin ca mine. Cîte mai au ei de văzut în lunga viaţă care le stă în faţă!

Aparatul care crea din impulsuri modele spaţiale din masă plastică purta numele de reproductor electrodinamic. Era o construcţie uriaşă (acoperită fie cu oţel inoxidabil strălucitor, fie cu lac alb) care lucra într-o linişte atît de deplină, încît părea că este cufundată în gînduri.

Uneori doar, din canalele de răcire răbufneau în afară şuvoaie de aer cald sau rece.

La celălalt capăt al sălii, în spatele unui paravan de sticlă, se afla o altă maşină mult mai mică decît prima. Ne-am îndreptat într-acolo.

În faţa pupitrului de comandă şedea o fată care citea o carte. Din cînd în cînd îşi ridica privirile de pe pagină şi se uita la tabloul cu dispozitive, unde pîlpîia inegal o lampă cu neon.

— Galea, ce recepţionaţi acum?

— Modelul noului reactor atomic chinezesc. Din Pekin, răspunse fata ridicîndu-se.

— Prin radio sau prin cablu?

— Prin linia de radioreleu.

Androv dădu din cap şi mi se adresă:

— Priviţi în ce constă operaţia. Aici sosesc informaţiile impulsurilor codate. Ele conţin cifrul coordonatelor

fiecărui punct al obiectului transmis, culoarea materialului din care e confecționat, precum și detaliile constructive — grosimea, lungimea și așa mai departe. După amplificare, impulsurile ajung în descifrator, apoi ele ba conectează, ba deconectează releul care dirijează compartimentele mecanice și chimice ale instalației.

Ne-am întors la mașina din pavilionul cel mare și ne-am apropiat de spațioasa vitrină cu oglinzi din centrul lui. Androv aprinse lumina. Camera interioară străluci puternic, și văzurăm un obiect inform spre care erau îndreptate, din toate direcțiile, ace metalice foarte fine.

— Aici are loc recompunerea modelului din informațiile recepționate. Aceste ace subțiri seamănă cu cele folosite pentru injecțiile intramusculare. Prin ele este impulsionată în mici țîșnituri masa plastică, peste care ulterior trece un curent de aer rece spre a o solidifica. Acele se mișcă sincronizate cu cele care acum, la Pekin, urmăresc contururile obiectului real... Astfel, picătură cu picătură, de la un punct la altul, șuvoiul de masă plastică reface modelul. Cu ajutorul unor manete se determină dimensiunile machetei, care poate fi mai mare sau mai mică decît originalul. La început, pasta este incoloră. În conformitate cu informația cromatică, fotocolorimetrul introduce în ea o anumită culoare...

— Așadar, aici s-a născut Mumia purpurie ? întrebai eu.

Androv îmi făcu semn cu capul : da.

— Între altele, eu tot nu înțeleg de ce-i purpurie. Dacă este așa cum spuneți, ar fi trebuit să aibă, ca să zicem așa, culoarea pielii...

— S-a discutat la conferință și despre asta. Cea mai verosimilă mi se pare explicația dată de un fizician. Știți ce se înțelege prin „efectul Doppler" ?

— Este vorba de următorul fenomen : lungimea de undă a luminii crește pe măsură ce sursa razelor se depărtează de cel ce le percepe.

— Exact. De exemplu, dacă v-ați îndepărta de cineva cu o viteză colosală, atunci pentru observatorul imobil corpul dumneavoastră ar avea culoarea roșie. Cred că purpuriul în care este colorată mumia constituie o mărturie a faptului că Antipămîntul se depărtează de noi extraordinar de repede...

De după paravanul de sticlă se auzi glasul fetei :

— Tovarăşe Androv, sînteţi chemat la telefon.

Omul de ştiinţă se depărtă, iar eu am rămas să privesc cum acele „desenau" — cu ajutorul masei plastice ce ieşea din ele — modelul unui lucru aflat la o distanţă de mii de kilometri. Am încercat să-mi imaginez emoţia savanţilor cînd aceleaşi ace au descris în spaţiu chipul unui om ce locuieşte undeva, în spaţiul cosmic, la o depărtare accesibilă numai fanteziei noastre. Androv, care s-a întors pe neobservate, mă apucă de braţ :

— Să mergem ! Repede !

— Încotro ? îl întrebai mirat.

— Înapoi ! La aula de anatomie...

Fără să înţeleg nimic, m-am repezit după el pe escalatorul institutului. Într-o clipă am fost sus, la linia giroplanului, unde ne-am oprit.

— Ce s-a întîmplat ?

— Cînd aţi vorbit cu soţia dumneavoastră ultima oară ? îmi răspunse el cu o întrebare.

— Adică...

— Cînd aţi vorbit ultima oară ? repetă el insistent, fără să-şi ia privirile de la mine.

— Acum două ore. Dar despre ce-i vorba ? Ce legătură au toate acestea cu nevasta mea ?

Sosi giroplanul. Am intrat. Prin luminator pătrundea un şuvoi puternic de aer.

— Deschideţi radiotelefonul şi puneţi-vă imediat în legătură cu soţia.

Am scos aparatul din buzunar.

— Arătaţi-mi-l. Ah, e cu antenă de ferită ! Rău... Giroplanul are caroserie metalică. Ştiţi ce, încercaţi să scoateţi uşor radiotelefonul prin luminator.

M-am ghemuit lîngă luminator şi am format numărul Leninskului. Inima îmi bătea puternic.

— Nu răspunde...

Din nou am făcut numărul, de asemenea fără rezultat.

— Am să ţin aparatul în mîna întinsă, iar dumneavoastră vorbiţi, propuse Androv.

Îmi luă aparatul şi prin orificiu îşi scoase pînă la cot mîna. În acest timp însă, giroplanul îşi mărise brusc viteza, ceva mă zgîlţîi puternic şi telefonul îmi căzu jos.

— Ah, fire-ar să fie ! S-a dus naibii !

Vîna puternică de aer trîntise aparatul. Androv se lovise de marginea luminatorului şi mîna-i sîngera ceva mai jos de cot.

Cîtva timp am privit în tăcere unul la altul. Ochii lui exprimau groază, iar pe mine mă cuprinse teama.

— Ce-i cu Maia? S-a întîmplat ceva cu ea?

— N-nu ştiu... Staţi puţin... Reamintiţi-vă cu cea mai mare precizie ce vîrstă are soţia dumneavoastră şi cît timp a trecut de la decesul lui Fillio.

Of, în momentul acesta nu eram capabil să rezolv nici măcar o problemă de aritmetică elementară. Pînă la urmă am reuşit totuşi să calculez.

— Maia are douăzeci şi trei de ani, patru luni şi şase zile... Fillio a murit acum trei luni şi trei zile...

— Aţi socotit şi anii bisecţi?

— Nu.

— Bine. O voi face eu. Spuneţi-mi ziua, luna şi anul naşterii... Între altele, spuneţi-mi mai bine la ce dată a încetat din viaţă Fillio?

Giroplanul se opri lin. Androv mă trase spre uşă, în timp ce bolborosea ceva pentru sine.

Am străbătut în tăcere drumul pînă la aula de anatomie. Uitasem ziua exactă cînd s-a născut Maia. Nu-mi aminteam nici cînd a murit Fillio.

Pe coridor ne ieşi în întîmpinare un medic care zîmbea plin de bucurie. Ţinea în pumni un ghem voluminos de masă plastică purpurie, cu nuanţe portocalii. Androv şi-a pus degetul arătător pe buze, dar era prea tîrziu: el nu dădu nici o atenţie acestui semn.

— Aproape că vă felicit, aproape că vă felicit! strigă doctorul. A rămas numai să stabilim cauzele morţii acestei femei! În privinţa Mumiei purpurii, totul e clar.

M-am dat înapoi, plin de groază.

— Ce tot spui dumneata?! exclamă Androv, apărîndu-mă de doctor.

— Iată, priviţi! Doctorul ne întinse, triumfător, boţul de material plastic. Un excepţional model de limfosarcom! Mă miră numai că cei de acolo, de pe Antipămînt, nu sînt capabili să rezolve un asemenea fleac. Au învăţat să transmită prin radio modelele locuitorilor lor, dar încă nu ştiu să vindece cancerul! Revoltător!

O strîmbătură plină de dispreţ se aşternu pe chipul medicului, care se întoarse către sala de disecţie. Mergea

încet, cu demnitate, iar eu de-abia îmi mişcam picioarele, gîndindu-mă tot timpul ce s-o fi întîmplat cu Maia. Cei cinci mii de kilometri care mă despărţeau de Leninsk se transformaseră pentru mine într-o distanţă cosmică. Mi se strîngea inima...

— La ce vîrstă a murit ? Mă refer la mumie, îl întrebai pe Androv.

— O să vă spună imediat Kugel. Între altele, oare nici la noi n-au putut-o vindeca pe femeia asta ? De fapt, de obicei limfosarcomul nu dă de veste decît în ultimul moment. O uşoară indispoziţie — şi gata. Ştiţi cum e tineretul de astăzi. Mare lucru o indispoziţie ! Ce-i pasă de medicină ! Şi uite rezultatul...

Glasul puternic şi tăios al doctorului răsuna ca un difuzor dereglat.

În sala de disecţie, lîngă masa de marmură, stătea un om în vîrstă, fără halat şi care făcea nişte calcule într-un caiet.

— Kugel, după părerea dumitale, cît a trăit bolnava ? întrebă însoţitorul nostru. El arătă cu degetul spre mumia de material plastic dezmembrată.

— Opt mii cinci sute douăzeci şi trei de zile şi jumătate. De fapt, pentru acea jumătate de zi nu jur, răspunse Kugel, continuîndu-şi atent socotelile.

— Doctore, îl imploră Androv. Acesta e soţul ei...

— Soţul ? repetă medicul. Splendid ! El ne va spune cu precizie ziua cînd a decedat nevasta lui. Desigur, v-o amintiţi !

Dar eu îmi aminteam de cu totul altceva. Îmi veneau în minte cuvintele inginerului francez Sujy, care spusese că aplicarea procedeului de descompunere în volum a unui organism este posibilă numai după moartea lui. Mi-am adus aminte că de la recepţionarea din Cosmos a bustului lui Fillio şi pînă la obţinerea Mumiei purpurii trecuseră trei luni. Mi-am amintit, de asemenea, că poate chiar astăzi se împlinesc trei luni de la moartea lingvistului...

Doctorul îşi repetă întrebarea cu tonul dulce şi nenatural cu care se obişnuise să se adreseze bolnavilor. Am dat negativ din cap.

— Nu vă amintiţi ? Nu vă amintiţi cînd v-a murit soţia ? se miră el.

Îmi pierdusem darul vorbirii. În locul meu a răspuns Androv :

— S-ar putea să fie încă în viață. Acum două ore a vorbit cu ea la telefon...

— Este imposibil ! declară categoric doctorul. Cred fără limite în teoria dumneavoastră cu privire la antilumi, tovarășe Androv, și de aceea ea, adică soția lui, nu se putea să nu moară. Altfel n-o să dovedim niciodată existența Antipămîntului și a anticopiilor noastre din univers...

Mi se uscase gîtul de furie. Mă îndreptai amenințător spre patologoanatomist, care se înfierbîntase :

— Tăceți ! Ce-mi pasă mie de teoria antilumilor, auziți ! Maia trăiește și dacă este bolnavă trebuie luate măsuri urgente !

— Liniștiți-vă, vă implor. Peste un minut vom fi în legătură cu Leninsk. Să mergem.

Am pornit pe niște coridoare, am zburat deasupra străzilor, m-am urcat cu liftul, auzeam voci — totul însă ca prin vis...

— Pe ce undă vorbiți cu soția ? auzii întrebarea cuiva.

— Nu știu...

— Numărul abonamentului dumneavoastră ?

— Nu-mi amintesc...

— Numele dumneavoastră ?

I l-am spus.

— Așezați-vă aici.

Androv luă loc lîngă mine, apucîndu-mi mîna într-a lui.

— Imediat o vor găsi.

Am dat din cap. În jur domnea cea mai deplină liniște. Fiecare obiect mi se întipări puternic în minte : marele ceas din perete, palmierul din vasul de lemn, iar la dreapta lui un bust aurit al lui Lenin pe fondul de marmură roșie al zidului... Timpul trecea îngrozitor de încet.

În sfîrșit, ne-au chemat.

— Aveți cabina a treia.

Nu mă puteam mișca ; eram împietrit, lipsit de simțire, nu puteam gîndi...

— În cabina a treia ! repetă vocea. Legătura e stabilită.

M-am dus într-acolo. Iată și a treia cabină. Receptorul telefonului. Glasul clar al telefonistei :

— Vorbiți.
— Maia, șoptii eu.
— Alo, alo, Moscova ? auzii eu clar, ca și cum s-ar fi vorbit alături.
— Maia ! strigai eu.
— Da ! Tu ești, Vadim ?
— Maia, trăiești ?
— Ce ?
— Tră-iești ?
— Mai încetează cu țipetele ! Nu înțeleg nimic. De ce n-ai radiotelefonul ?

Deodată gîndurile îmi deveniră limpezi ca și cristalul. Știam ce trebuie să fac. Știam cum s-o salvez !

— Maia, ascultă-mă cu atenție, începui răspicat și clar. Tu ești bolnavă. Foarte grav, înțelegi, foarte. Imediat să te duci la clinică și să spui că ești suspectă de limfosarcom. Imediat, scumpo ! Dă-mi cuvîntul că te duci imediat !

În telefon răsunară hohotele ei de rîs.

— Uimitor ! spuse Maia, după ce se opri. Trăim numai de patru ani împreună și gîndim la fel pînă și atunci cînd sîntem la o distanță de cinci mii de kilometri unul de altul.

— I-me-di-at du-te la doc-tor ! strigai eu.
— Vorbesc chiar de la doc-tor ! răspunse ea.

Mi se opri un nod în gît. Ea continuă însă liniștită :

— Înțelegi, aseară nu m-am simțit prea bine. O ușoară indispoziție. Azi m-am dus la spital. Mi-au făcut analizele. Și ce crezi ? Radiografia sonoră a arătat că undeva în regiunea pancreasului glandele limfatice sînt oarecum mărite. Doctorul m-a certat foarte tare ! „Dumneata — mi-a spus el — ești o femeie cultă și vii arareori la consultații. Acum, uite, ai lăsat să ți se mărească glandele limfatice pînă la șapte la sută. Dacă mai întîrziai un an, puteai să te trezești cu un limfosarcom". Cum îți place ?

— Îmi place, șoptii eu și, nu știu de ce, din ochi îmi picurară lacrimi. Maia, povestește-mi totul...

— Mai mult n-am ce să-ți spun. Mi-au administrat un ser anticanceros și, pentru o mai mare garanție, peste

şase luni trebuie să repet injecţia. Asta nu mai e acum o maladie aşa de periculoasă. E drept ?

— E drept... Maia... scumpo ! bîlbîii eu fără noimă.

— Ce mormăi acolo ? Aud prost ! Ce se mai ştie de Mumia purpurie ?

— A murit... Adică au tăiat-o în bucăţi. Copiile sînt în subsol...

— Dar teoria lui Androv a fost confirmată ?

— N-nu ştiu. Cînd sosesc îţi voi povesti.

— Da, da, dragă, vino mai repede, mi-e atît de dor...

— Mîine voi fi acasă.

— Te aştept ! La revedere !

— La revedere !

Cînd am ieşit din cabină, Androv mă îmbrăţişă plin de veselie şi mă strînse puternic la piept.

— Ei, dar pentru dumneavoastră nu sînt veşti deosebite, observai eu, după primele manifestări de bucurie. Faptul că Maia are ganglionii limfatici măriţi cu şapte la sută încă nu dovedeşte ipoteza cu privire la existenţa anticopiilor de oameni pe Antipămîntul vostru !

— Naiba s-o ia de teorie ! Important este că soţia dumneavoastră este sănătoasă. Eram atît de îngrijorat...

L-am privit drept în ochi şi am citit în ei o încredere fermă în dreptatea sa.

— Oare nu vă îndoiţi de existenţa antilumilor, de existenţa copiei inverse a lumii noastre ? îl întrebai eu serios.

— Fireşte că nu. De altfel, se pare că şi dumneavoastră aţi crezut. Altfel nu v-aţi fi frămîntat atît de mult de soarta Mumiei purpurii.

Am zîmbit încurcat. Într-adevăr, de ce m-am speriat atît de tare pentru Maia ? Soţia mea şi imaginea ei inversă recepţionată prin radio din Cosmos ! Ce poate fi comun între ele ?

— Dacă sînteţi convins că antilumile sînt reale, atunci continuaţi să prindeţi şi să descifraţi aceste semnale minunate din adîncul universului. Căutaţi... S-ar putea să nu găsiţi chiar ceea ce speraţi, dar, oricum, va fi ceva important.

— Aşa voi proceda, neapărat. Şi nu numai eu. Acum însă mă preocupă ideea doctorului care a disecat mumia.

— Care idee ?

— Acolo, în univers, ei știu cum să transmită prin radio asemenea lucruri, dar nu pot lecui cancerul...

— Și ce-i cu asta ?

— N-o fi oare o chemare, o rugăminte de a le veni în ajutor ? Poate că de aceea ne-au și trimis imaginea unor locuitori de acolo care-au murit. Trebuie să le emitem o informație. E mai simplu decît transmiterea unei imagini în volum. Pentru ei, desigur, e foarte important.

— Pentru cine ?

— Pentru cei care au trimis în univers Mumia purpurie.

— Bine, dar semnalele au străbătut milioane de ani-lumină ! am explicat eu.

Androv se încruntă și-și șterse fruntea :

— E adevărat. La asta nu m-am gîndit. Oricum, tot trebuie să trimitem.

— Pentru ce ?

— Cîndva, undeva, cuiva s-ar putea să-i folosească.

Ne-am îmbrățișat și ne-am despărțit pentru mult timp.

Traducere de DAN LĂZĂRESCU
(După revista „*Nauka i jizn*“
nr. 7 și 8/1961)

Pe fundul Oceanului Pacific a intrat în erupție un grup de vulcani. Craterele lor sînt înconjurate cu inele luminescente de natură necunoscută.

O emisie continuă de ultrasunete îngreuiază cercetările nemijlocite.

Spasmele substanței incandescente a Pămîntului pot fi înfrînte ?

Prima expediție piere trimițînd la suprafață mesaje neînțelese. Ce taine ascunde universul tăcerii ?

Va reuși oare a doua expediție, condusă de ilustrul savant Igor Svetloum, să dezlege aceste taine ?

Uimitoarele întîmplări ale echipajului le veți urmări citind în viitoarele numere ale Colecției romanul „CONSTELAȚIA DIN APE“ de Romulus Bărbulescu și George Anania.

Cititorii au cuvîntul

Învăț în clasa a VIII-a la Școala medie „T. Vladimirescu" din Slatina. Sînt un bun prieten al Colecției „Povestiri științifico-fantastice", dar și Colecția îmi e o bună prietenă.

Ea mă ajută să înțeleg mai bine multe noțiuni de fizică, chimie, matematică. Multora dintre prietenii mei le-am recomandat citirea acestor broșuri.

Aș dori ca pînă la sfîrșitul anului 1962 să-mi completez Colecția cu numerele 163, 164, 165. Vă rog să mă sfătuiți de unde mi le-aș putea procura, deoarece sînt epuizate.

Eu și tovarășii mei de școală, ca și tov. Ion Ștefan din comuna Arefu, regiunea Argeș, dorim să citim o povestire în care să se arate cum va fi lucrat pămîntul în comunism.

Pe zi ce trece ne dăm cu toții seama că așa cum majoritatea romanelor extraordinare ale lui Jules Verne au devenit azi obișnuite, tot astfel în anii următori multe idei din povestirile care ni se par acum de domeniul fanteziei vor fi ușor de realizat. De aceea literatura pe care o publicați dv. constituie pentru noi, tineretul, o școală atrăgătoare care ne învață cum va arăta viitorul.

SĂNDULESCU VIOREL

În numerele apărute pînă în prezent am găsit lucrări foarte interesante, cu subiecte originale și variate.

Îmi plac foarte mult și descrierile făcute despre mașini și alte agregate moderne, iar cînd le citesc parcă le văd aievea, și asta din motiv că sînt de profesiune conductor auto.

Doresc să apară în Colecție și o povestire despre noul progres la autovehiculele care sînt conduse prin radio, cu viteze care te fac a ameți numai la gîndul fantasticului real, cu autostrăzi cu mai multe pasaje, pentru viteze diferite, cu aparate de înregistrat și transmis vitezele permise atît conductorilor cît și punctelor de control. Aș vrea, bineînțeles dacă vor apărea, ca toate aceste povestiri să fie în același timp tehnice și pe înțelesul tuturor.

Ca și alți cititori, rog redacția de a ține seamă de apariția la timp a Colecției.

GHINESCU D.
Ploiești

Dragi tovarăşi,

De meserie sînt tipograf şi lucrez la Întreprinderea poligrafică din Craiova, ca zincograf-gravor. Sînt căsătorit şi am şi un copil.

Sînt poate unul dintre cei mai noi cititori ai interesantei dv. publicaţii şi mai precis de la nr. 166, al povestirii „Experienţa zero K".

De la bun început am rămas surprins de frumuseţea acestei lucrări şi atunci m-am interesat unde aş mai putea găsi şi alte broşuri ale Colecţiei. O parte dintre ele le-am găsit la anticariatul din oraşul nostru şi vă spun sincer că aceste 90 de numere cîte posed pînă în prezent m-au fermecat, şi în mod deosebit romanul „O iubire din anul 41042".

De la epocalele zboruri ale celor doi eroi sovietici şi pînă la stăpînirea omului în Cosmos nu mai sînt multe trepte şi de acest lucru m-am convins pe deplin cînd am citit publicaţia dv.

Eu sînt un cititor pasionat, unul dintre cei mai vechi cititori ai bibliotecii regionale (din anul 1950) şi pentru mine nu este nimic mai frumos decît o carte.

Povestirile ştiinţifico-fantastice pe care le-am citit în Colecţie sînt atrăgătoare şi interesante. În ceea ce priveşte prezentarea grafică, n-ar fi rău dacă şi în cuprinsul broşurilor ar exista cîteva ilustraţii.

Dragi tovarăşi, aş mai avea o rugăminte. Nu ştiu dacă tov. H. Matei şi F. Petrescu sînt din Bucureşti. Dacă da, eu i-aş ruga să viziteze o tipografie din Bucureşti şi, imaginîndu-şi cum va arăta peste cîteva zeci de ani o tipografie, să scrie o lucrare şi despre tipografii viitorului.

Eu voi face tot posibilul să-mi procur toate numerele Colecţiei şi să conving cît mai mulţi tineri de a citi această frumoasă publicaţie.

Vă promit că voi încerca să conving un număr de 30 de prieteni — tineri tipografi şi cunoscuţi — să se aboneze la Colecţie şi vă rog să fiţi siguri că mă voi ţine de cuvînt.

Vă mulţumesc pentru răbdarea de a citi aceste rînduri şi vă doresc multă sănătate şi spor la muncă.

SCHWARTZ ADRIAN

Din partea redacţiei

În nr. 166 al Colecţiei am publicat o scrisoare în care este exprimată dorinţa unor tineri întovărăşiţi din comuna Arefu (raionul Curtea de Argeş) de a citi o povestire despre lucratul pămîntului în comunism.

Astăzi publicăm alte două scrisori ale unor cititori care ne cer povestiri de anticipaţie legate de specialitatea muncii lor. Aceste dorinţe ni se par deosebit de semnificative.

După părerea noastră, ele reprezintă încrederea tot mai profundă pe care oamenii o au în forţa de previziune şi de transformare a ştiinţei şi implicit a genului literaturii de anticipaţie realist-socialiste, care îşi trage seva din cuceririle ştiinţei şi tehnicii contemporane, cele mai înaintate.

Bineînţeles că redacţia noastră se va strădui ca în lucrările care vor apărea în Colecţie să fie reflectată cît mai multilateral viaţa oamenilor din viitor şi implicit şi sectoarele de activitate sugerate de cititorii noştri. De asemenea, publicînd scrisorile şi propunerile prietenilor Colecţiei, autorii de literatură ştiinţifico-fantastică au posibilitatea să găsească idei interesante.

Cum însă munca de creaţie artistică reclamă o perioadă de... incubaţie (adică un răstimp în care scriitorul asimilează o idee ştiinţifică, se documentează etc.), dorinţele cititorilor nu vor putea toate să fie îndeplinite imediat. De altfel, actualmente apar multe cărţi de anticipaţie şi în Editura tineretului, aşa că unele teme sînt abordate în ele. Printre aceste lucrări, recomandăm cititorilor pasionantul „Reportaj din secolul al XXI-lea" de M. Vasiliev şi S. Guşcev. La pag. 172 a acestui volum, de pildă, tov. D. Ghinescu va găsi capitolul „Model 2 007", în care este schiţat automobilul viitorului.

Nu mai puţin interesante sînt şi celelalte capitole ale cărţii.

După cum am mai spus, autorii noştri vor „ataca" treptat, dar cu îndrăzneală toate marile teme contemporane ale literaturii ştiinţifico-fantastice. Lectura suplimentară pe care o recomandăm cititorilor noştri îi va obişnui şi mai bine cu ideea lui Jules Verne că tot ceea ce visează omul astăzi ştiinţa va izbuti să înfăptuiască mîine.

La sfîrșitul anului 1961, piesa științifico-fantastică a cunoscutului nostru colaborator Victor Bîrlădeanu a fost jucată de echipa de teatru a Casei de cultură a tineretului din Pitești pe mai multe scene din regiune.

Tiparul executat la Combinatul poligrafic „Casa Scînteii"

2012

CLUB COLECȚIA Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

cpsf.info

prelucrare
&
editor
Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacţiile Ştiinţă şi tehnică sau cei care au dat să continue CPSF, au reuşit, cu multă dăruire, muncă şi cheltuială, aceşti entuziaşti.

Lor trebuie să le mulţumim pentru că avem acum posibilitatea să (re)citim legendara Colecţie.

clandher
flash_gordon
evilgheorghe
krokodyliu
progressivefan3
car_deva
coollo
fractalus
panionios
nld68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email şi reparăm greşeala)

Abonamentele la revista „Ştiinţă şi Tehnică" şi la colecţia de „Povestiri ştiinţifico-fantastice" se primesc pînă cel mai tîrziu în ziua de 23 a lunii, cu deservirea în a doua lună următoare.

Abonamentele se primesc de către difuzorii de presă din întreprinderi, instituţii şi de la sate, secţiile de difuzare a presei, precum şi de către factorii şi oficiile poştale.

APARE DE DOUĂ ORI PE LUNĂ - PREŢUL 1 LEU
• FEBRUARIE 1962